

דף עב.

עין משפט א.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז ה"ז

וְכָל הַלַּיְלָה כָּשֶׁר לְקִצִּירַת הָעֶמֶר. וְאִם קִצְרוּהוּ בַּיּוֹם
כָּשֶׁר:

עין משפט ב.ג.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"ז

כָּל הַיּוֹם כָּשֶׁר לְסַמִּיכָה - וְלִשְׁחִיטָה וְלַמְּלִיקָה לְהֶקְטֵר
לְהַגִּישָׁה וְלַהֲזִיָּה וְלַתְּנוּפָה וְלַקְּמִיצָה וְלַקְּרִבָּן הַמוֹסְפִין.
וְכָל הַלַּיְלָה כָּשֶׁר לְהֶקְטֵר אֵימורִין וְאִיבָרִים. זֶה הַכֹּל
דָּבָר שֶׁמִּצְוֹתוֹ בַּיּוֹם כָּשֶׁר כָּל הַיּוֹם. וְדָבָר שֶׁמִּצְוֹתוֹ בַּלַּיְלָה
כָּשֶׁר כָּל הַלַּיְלָה. וְאֵף עַל פִּי כֵן זְרִיזִין מְקַדְּמִין לְמִצְוֹת:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' מילה פ"ב ה"ז

וְכֵן אֵין שׁוֹחֲקִין לָהּ סַמִּמָּנִין וְאֵין מְחַמִּין לָהּ חַמִּין. וְאֵין
עוֹשִׂין לָהּ אֶסְפְּלָנִית. וְאֵין טוֹרְפִין יַיִן וְשֶׁמֶן. וְאִם לֹא
שָׁחַק כַּמּוֹן מֵעֶרֶב שֶׁבַת לֹעַס בְּשֶׁנָּיו וְנוֹתֵן. וְאִם לֹא טָרַף
יַיִן וְשֶׁמֶן נוֹתֵן זֶה לְעֶצְמוֹ וְזֶה לְעֶצְמוֹ. זֶה הַכֹּל, כָּל
שֶׁאֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹתוֹ מֵעֶרֶב שֶׁבַת אֵינוֹ דוֹחָה אֶת הַשֶּׁבַת.
אָבֵל אִם שָׁכַח וְלֹא הִכִּינוּ הַמְּכַשִּׁירִין תְּדַחֶה הַמִּילָה
לְתַשִּׁיעֵי:

כ. כסף משנה: כל היום כשר לסמיכה וכו' עד כשר כל הלילה. משנה בספ"ב דמגילה (דף כ' :). ומ"ש ואעפ"כ זריזין מקדימין למצות. בפרק קמא דפסחים (דף ד') :

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאהרן שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

שו"ע או"ח סימן שלא פעיף ו

ו. מכשירי מילה ^ל שאפשר לעשותם מע"ש אינם דוחים את השבת ^מ,
 ע"כ אם לא הביא איזמל למילה מע"ש ^נ אינו מביאו בשבת דרך ר"ה
 ואפי' דרך כרמלית שהעמידו חכמים דבריהם במקום כרת ^פ.
 אבל דבר שאין בו איסור אלא מדרבנן אומר לעכו"ם ועושהו ^ע, ואם
 הוא דבר שאסור לישראל לעשותו מן התורה אסור לומר לא"י לעשותו.

שו"ע יו"ד סימן רסו פעיף ב

ב. מילה דוחה יו"ט ושבת כשהיא בזמנה ^פ, אבל מילה שלא בזמנה
 אינה דוחה ^צ.

ואפי' מילה בזמנה אינה דוחה אלא המילה עצמה והפריעה ^ק והמציצה,

^ל. כגון תיקון האיזמל, והבאתו למקום הברית במקום שאין עירוב, ושחיקת סממנים
 לברית ותיקון התחבושת.

^מ. אפי' נאנס ולא עשאו או עשאו ונאבדו, אם לא שמל כבר ואח"כ נתפזרו הסממנים
 דעושה משום הסכנה לולד.

^נ ומהל שתיקן צפרניו ונסדקו ביום שבת י"א דמותר לתקנם ע"י עכו"ם בשבת, וכן אם
 סכין המילה נפגם יש מתירין לתקנו ע"י עכו"ם, עיין בכה"ח אות מ"ח-מ"ט.

^נ. ומה שלא מביאים התינוק למקום האיזמל היות ואין בו הכלל שחי נושא את עצמו
 ואסור.

ואם מותר לטלטל האיזמל אחר המילה, עיין במ"א ס"ק ה'.

^ס. ומהל היינו שיש בזה צד כרת כגון גדול שלא מל, אבל בתינוק אין בו אלא עשה על
 האב, ולהרמב"ם אפי' גדול שלא מל אינו עובר אלא בעשה אבל כרת אינו חייב עד
 שימות והוא ערל ובמזיד, אבל להראב"ד בכל יום עומד באיסור כרת וכ"ה דעת הטור
 ביו"ד סי' ר"ס.

^ע. דהוי שבות דשבות במקום מצוה כמ"ש בסי' ש"ז סעיף ה', ועיין בסי' רע"ו סעיף ב'
 דיש מקילין אפי' במלאכה דאורייתא וכתב המ"א דאם א"א בענין אחר במילה יש
 לסמוך עליהם, כה"ח אות נ"ז.

^פ. שם בדרך קל"ב ע"א ויליף לה ר"י מקרא.

^צ. ממשנה שם בדרך קל"ז ע"ב.

^ק. ממשנה קל"ג ע"א.

ואפי' פירש חוזר על הציצין המעכבין דהיינו נשאר עור החופה רוב גובהה של העטרה ואפי' במקום אחד, אבל ציצין שאינם מעכבין אינו חוזר עליהם בשבת אם כבר פירש, ונותנים עליה תחבושת^ר בשבת.

הגה: מותר לטלטל סכין המילה אחר המילה^ש ולהצניעו בחצר שעשו בו עירוב, אע"פ שאינו צריך לו עוד באותה שבת, שהרי לא הוקצה בין השמשות מאחר והיה צריך אותו באותה שבת.

ב. ג. מכשירי המילה אינם דוחים השבת^ת כיון שהיה אפשר לעשותם מבעוד יום, ע"כ אין עושין סכין למול בו, ואין מביאין אותו ממקום למקום אפי' להוציאו מן הבית ולהביאו דרך הגגות וחצירות ומבואות שלא עירבו בהן.

אבל אם שכח הסכין בגג או בחצר, מותר להביאו מזה לזה אפי' עירבו חצירות^א עם הבתים.

עין משפט ה. הרמב"ם הל' עירובין פ"ג הי"ט

פִּיצוּד. כְּלֵי שֶׁשָׁבֵת בְּתוֹךְ הַחֲצֵר בֵּין עֲרְבוּ אֲנָשֵׁי הַחֲצֵר בֵּין לֹא עֲרְבוּ מִתָּר לְהַעֲלוֹתוֹ מִן הַחֲצֵר לִגַּג אוֹ לְרֹאשׁ הַכֶּתֶל. וּמִן הַגַּג לִגַּג אַחַר הַסְּמוּךְ לוֹ אֶפְלוּ הָיָה גְבוּהָ

ר. שם במשנה.

ש. והט"ז בס"ק א' חולק על הרמ"א והביא ראיות דאסור לטלטלו אחרי המילה שלא לצורך אם לא להצניעו באותו חדר שמל בו, וגם לפני המילה אין לטלטלו בחנם, כל שאינו לצורך המילה. ובנה"כ דחה ראיות הט"ז והסכים עם הרמ"א אך לא התיר אלא להצניעו בחצר המעורבת ע"ש. וכן העלה בספר ראשון לציון דאסור לטלטלו, דמש"כ הרמ"א שלא הוקצה בבין השמשות אינו, דודאי הוקצה דא"א לטלטלו גם למול באותה שעה למי שלא מלו עדיין באותו יום, וא"כ אסור לטלטלו וסיים ופשוט הוא.

ת. ממשנה שם בדף ק"ל ע"א וכו"ע.

א. פירושו אפי' כל בית עירב עם החצר שלו, ולא אמרינן האיל ואז שכיחים כלי הבית בחצר אם נתיר לטלטל מחצר לחצר כלי ששבת באחד מהם, יטלטלו ג"כ כלים ששבתו בבית מחצר לחצר קמ"ל דלא גזרינן. ט"ז ס"ק ב'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

מִמֶּנּוּ כָּל שֶׁהוּא אוֹ נְמוּף. וּמִן הַגַּג הָאֶחָד לְחֶצֶר שְׁנֵי
וּמִחֶצֶר שְׁנֵי לָגַג שְׁלִישִׁי שֶׁל חֶצֶר שְׁלִישִׁית. וּמִגַּג שְׁלִישִׁי
לְמָבוֹי. וּמִן הַמָּבוֹי לָגַג רְבִיעִי עַד שִׁיעֲבִירָנוּ כָּל הַמְּדִינָה
כְּלָה דֶּרֶךְ גִּגוֹת וְחֶצְרוֹת אוֹ דֶּרֶךְ גִּגוֹת וְקַרְפִּיפּוֹת אוֹ דֶּרֶךְ
חֶצְרוֹת וְקַרְפִּיפּוֹת אוֹ דֶּרֶךְ שְׁלֹשָׁתָן מְזֵה לְזֵה וּמְזֵה לְזֵה.
וּבְלִבָּד שְׁלֵא יִכָּנֵס בְּכָלִי זֶה לְבֵית מִן הַבָּתִּים אֲלֵא אִם כֵּן
עֲרְבוּ אֲנָשִׁי כָּל הַמְּקוֹמוֹת הָאֵלוּ עֲרוּב אֶחָד:

שו"ע או"ח סימן שעב פעיף א

א. חצרות, וגגות, ומקום שמוקף מחיצות בלא קירוי והוא הנקרא קרפף
כלם רשות אחד הם ומותר לטלטל מאחד לחבירו כלים ששבתו
בתוכן בלי ערובי חצרות יחד, דכל אלו אין תשמישן מיוחד ותדיר
ע"כ אין בהם חילוק רשות, ואפי' הגגות והחצרות של כמה בעלים.

ב. ה"ה שמותר לטלטל מהם למבוי ד מתוקן בלחי או קורה או צורת
הפתח, ואפי' ערבו בני החצר שאז שכיחים כלים שהוציאו מהבית
לגג או לחצר מותר לטלטל כלים ששבתו בחצר בלבד, אבל לא הכלים
שהוציאו מבית לחצר, ולא גזרו גזירה לגזירה.

ב. משנה עירובין פ"ט וכו"ש, ושם בגמ' צ"א. ולא הצריכו חכמים ערובי חצרות אלא
שיהיה מותר להוציא לחצר כלי בית ששבת בבית מבעוד יום וכן להכניס מחצר לבית.

ג. היינו שהיו שם מבעוד יום, ולהוציא כלים ששבתו בבית.

ד. דאין תשמישו מיוחד ותדיר ע"כ הוא רשות אחד עמהן.

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"ד ה"ג

אף על פי שמתר להקטיר ^ה אימורין ואיברים בלילה אין מאחרין אותן לדעת. אלא משתדלין להקטיר הכל ביום. חביבה מצוה בשעתה שהרי הקטר אימורין ואיברים אף על פי שפשרים בלילה דוחין את השבת בזמן ואין מאחרין אותן למוצאי שבת:

דף עב:

עין משפט א.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד ה"ט

כל קרבן שאין קבוע לו זמן ^י אינו דוחה לא את השבת ולא את הטמאה. שאם לא יקריב היום יקרב למחר ולמחרת מחר. וכל קרבן שקבוע לו זמן בין קרבן צבור בין קרבן יחיד דוחה את השבת ודוחה את הטמאה. ולא כל הטמאות הוא דוחה אלא טמאת המת לבדה:

עין משפט ב.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ד ה"י

כל קרבנות הצבור קבוע זמנם. ^ז לפיכך פלן דוחין את השבת ואת טמאת המת:

ה. כסף משנה: אע"פ שמותר להקטיר וכו' עד למוצאי שבת. במנחות פ' ר' ישמעאל (דף ע"ב) ובתוספתא דערכין ספ"ב:

ו. כסף משנה: כל קרבן שאין קבוע לו זמן וכו' וכל קרבן שקבוע לו זמן וכו'. משנה רפ"ב דתמורה (דף י"ד). בס"פ ולא כל הטמאות הוא דוחה אלא טמאת המת לבדה. פשוט בפ"ב דזבחים (דף כ"ב):

ז. כסף משנה: כל קרבנות הצבור קבוע זמנן וכו'. ברפ"ב דתמורה (דף י"ד) תנן יש בקרבנות הצבור מה שאין בקרבנות היחיד שקרבנות הצבור דוחים את השבת ואת

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז ה"ד

וְזָמְנוּ קְבוּעַיָּהּ וּלְפִיכָךְ דּוּחָהּ אֶת הַשַּׁבָּת וְאֶת הַטּוֹמְאָה:

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז ה"ו

מְצוֹתוֹ לְהַקְצֹר בְּלִילָהּ בְּלִיל שְׁשָׁה עָשָׂר. בֵּין בְּחַל בֵּין בְּשַׁבָּת:

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ז ה"ה

שְׁנֵי כִבְשֵׁי עֲצָרֹת ט אֵין מְקַדְשִׁין אֶת הַלֶּחֶם אֲלָא בְּשַׁחֲטָהּ. כִּי צָד. שְׁחָטָם וְזָרַק דָּמָם בְּמַחְשֶׁבֶת שְׁנוּי הַיָּשׁוּם לֹא קָדַשׁ הַלֶּחֶם. שְׁחָטָן לְשֶׁמֶן וְזָרַק דָּמָם שְׁלֹא לְשֶׁמֶן הַלֶּחֶם קָדוֹשׁ וְאֵינוֹ קָדוֹשׁ. שְׁחָטָן שְׁלֹא לְשֶׁמֶן אֶף עַל פִּי שְׁזָרַק לְשֶׁמֶן לֹא קָדַשׁ הַלֶּחֶם:

הטומאה וקרבנות יחיד אינם דוחים לא את השבת ולא את הטומאה אמר ר"מ והלא חביתי כהן גדול ופר י"ה קרבן היחיד ודוחין את השבת ואת הטומאה אלא שזמנו קבוע ופירש"י אלא שזמנו קבוע כלומר אין הטעם תלוי אלא בקביעות זמן אותן שזמנן קבוע שאם עבר הזמן אין להם תשלומין דוחים שבת וטומאה אפי' דיחיד וכל שאין להם זמן קבוע אינם דוחים שבת וטומאה ואפילו דצבור כגון פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז עכ"ל ומשמע שדברי ר"מ הם דברים אמתיים וכן כתב רבינו בפירוש המשנה וכן משמע בגמרא פרק הוציאו לו (דף נ') וכן בפ"ק דיומא עלה ז' וא"כ יש לתמוה על זה שכתב כאן כל קרבנות הצבור קבוע להם זמן שהרי פר העלם דבר של צבור ושעירי ע"ז אין זמנן קבוע ואפשר דה"ק כל קרבנות הצבור הקבועים:

ח. כסף משנה: ומ"ש וזמנו קבוע לפיכך דוחה את השבת ואת הטומאה. משנה בפ"ב דתמורה (דף י"ד) ואיתא בפ' רבי ישמעאל (מנחות ע"ב:):

ט. כסף משנה: שני כבשי עצרת אין מקדשין את הלחם אלא בשחיטה וכו' שחטו לשמן וכו' הלחם קדוש ואינו קדוש. כך היא הגירסא הנכונה בלשון רבינו והוא בפרק התכלת (דף מ"ז) פלוגתא דתנאי ופסק כרבי מחבירו. ועוד ששם העמידו דר"ע ור"א כרבי ס"ל והא דתניא קדוש ואינו קדוש מפרש רבא דהיינו לומר קדוש ואינו נותר לכהנים:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ב ה"ט

כָּל הַמִּנְחֹת הַקְּרִיבוֹת לְגִבֵי הַמִּזְבֵּחַ נִקְמָצוֹת * וּמִקְטִיר
הַקֶּמֶץ כָּלוּ עַל גִּבֵי הַמִּזְבֵּחַ וְהִשָּׂאָר נֶאֱכָל לִכְהֻנִּים חוּץ
מִמִּנְחַת זְכָרִי כִּהְנֶה שְׂאִינָה נִקְמָצָת אֲלָא מִקְטִירִין אוֹתָהּ
כִּלְהָ שֶׁנֶּאֱמַר 'וְכָל מִנְחַת כֹּהֵן וְגו' . הָא לְמִדַּת שְׂמִנְחַת
חֲנוּף וְהַחֲבִיתִין וְכֵהֵן שֶׁהֵבִיא מִנְחַת חוּטָא אוּ מִנְחַת
נְדָבָה כִּלְן נִשְׂרָפוֹת עַל גִּבֵי הַמִּזְבֵּחַ וְאֵינָן נִקְמָצוֹת:

עין משפט ו. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פי"ג ה"י

כָּל אַרְבַּע מִנְחֹת אֵלוֹ הָאֲפוּיוֹת. * כְּשֶׁאֹפִין אוֹתָן אוֹפִין
כָּל עֶשְׂרוֹן עֶשֶׂר חִלוֹת. וְאִם רַבָּה בְּחִלוֹת אוּ חֶסֶר כְּשֶׁרָה.
וְכִיצַד פּוֹתֵתִין אוֹתָן. כּוֹפֵל הַחֲלָה לְשָׁנִים וְהִשָּׁנִים
לְאַרְבָּעָה וּמִבְדִּיל. וְאִם הִיָּתָה הַמִּנְחָה שֶׁל זְכָרִי כִּהְנֶה אֵינוֹ
מִבְדִּיל וּפּוֹתֵת. וְכִלְן פְּתִיתִין כְּזִיתִים. וְאִם הַגְדִּיל
הַפְּתִיתִין אוּ הַקְטִין אוֹתָן כְּשָׂרִים:

א. כסף משנה: כל המנחות הקריבות לגבי המזבח נקמצות וכו'. ר"פ (דף ע"ב) אלו מנחות
נקמצות ושיריהם לכהנים מנחת הסלת והמחבת והמרחשת וכו'. ומ"ש חוץ ממנחת זכרי
כהונה וכו'. שם ומקרא מלא הוא. ודקדק רבינו לכתוב זכרי כהונה משום דמנחת כהנת
נאכלת כמו ששינינו בפרק היה נוטל סוטה (דף כ"ג). ומה שכתב רבינו הא למדת וכו'. לאפוקי
מרבי שמעון דאמר בפרק אלו מנחות מנחת חוטא של כהנים נקמצת:

ב. כסף משנה: כל ד' מנחות אלו האפיוות כשאופין אותן אופין כל עשרון עשר חלות. בפרק
אלו מנחות (דף ע"ו) פלוגתא דרבי יהודה ור"מ במשנה ופסק כר' יהודה: ומ"ש ואם
רבה בחלות או מיעט כשר. שם: וכיצד פותתים אותן כופל את החלה לשנים וכו' עד וכולן פתיתין
כזיתים. שם במשנה (דף ע"ה): ומה שכתב ואם הגדיל הפתיתין או הקטין אותם כשרים. משנה
וגמרא בהקומץ רבה (דף י"ח):